

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 361. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321577975712/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

sig, naar hans Konge og hans Strids-Bredre gaae
i Kamp! . .

RUDE

Beskyld ham ikke Aluilde, eller glem ham! . .
5 Kom! . . vi vil forlade dette bedrøvelige Sted . . Vi
har længe nok stirret paa den myrdede Helt . . nu
vil vi see hans Hævnl! . .¹⁾

DEN FEMTE HANDLING²⁾

DET FØRSTE OPTRIN

10 HOTHER OG GEVAR

HOTHER

Det er nu ti Vintre viise Gevar, siden jeg tvang
den lodne Vildmand til at give mig dette Sværd . .
Ikke gav han mig det med sin gode Villie . . Jeg erin-
15 drer mig endnu, hvor længe han vred sig og sprel-
lede imellem mine Arme . . hvorledes han græd,
og hvor mange Udflugter han søgte, men da han
saac, at det var forgieves, og jeg nu havde Mim-
ming i min Haand, tudede han, som en gammel
20 Ulv, rev sig i Skiegget og flyede ind i Skoven . .
det er, som om jeg endnu hører, hvorledes han hy-
lede længere og længere borte imellem Fieldene,
indtil Lyden af hans Skrig forsvandt i den græsse-
ligste Storm som de Findlandske Trolde nogen Tid
25 har opvakt . . Fra den Dag af er jeg bekiendt med
Krig og Orlog . . Døden er mig ikke fremmed, og
jeg har seet blodige Optrin, uden at rympe Øien-
brynene . . Alfader har givet Guderne Magt til at
gøre Hother lyksalig; men Thor selv, har intet,
30 som kan forskrække ham . . Saaledes tænkte jeg
i gaaer, viise Gevar . .

GEVAR

Altings viise Bestyrer finder for got undertiden
at erindre os om, at vi ere Mennesker. Støv under
35 Pandseret og Kobber-Hielmen . . Støv i Guld og i

¹⁾ De gaae.

²⁾ Solen er allerede gaaet op. Rolfs Liig sees paa det forrige Sted.

Skindene af de hvideste Hermeliner. Men jeg giver dig ret . . . Naturen selv maatte gyse, da Dagbrækningen viste denne Nats Afskyeligheder . . . den uforagtteste og den graahærdede Feit bør skielve for det, som er modbydeligt for Menneskeligheden. . . 5

HOTHER

Trehundrede af de kiekkeste Kiemper! . . . den ringeste af dem, stolt som en Konge-Søn, og modig som den, der fægter for Dyden selv! . . . Man seer endnu den høie Mine i deres Ansigt, hvormed de foragtede Døden og deres Mordere . . . Men bemærkede du ikke, Gevar . . . den vilde Glæde, det halvfortvivlede Mod, som havde efterladt sig stærke Træk i de faae bevæbnedes Ansigter? . . . og om disse er man vis paa at finde en Ring af Fiender, som de har sendt for sig til Valhal . . . Ha! til Nifisheim ere Førræderne sendte . . . Nogle udmerkede sig ved Mængden af dem de havde dræbt, og disse ere uden Tvivl de, som har vidst, at deres Konge var død . . . 20

GEVAR

Jeg sagde dig det, at de Danskes Troeskab har neppe sin Lige . . . Og Rolf fortiente at herske over de Danske. 25

HOTHER

Det er en Triumpf for Lasterne, naar en dydig dør . . . Men saa mange! . . . Alle, alle disse troe . . . disse ædle! . . . I Gaar endnu . . . i Gaar betroede de sig til Glæden, og frygtede for den blotte Mistanke, at der kunde være en Førræder i Rolfs Gicste-Sal. 30 Nu rinder deres Blod igiennem Gaderne . . . Thi de to . . . de to ædleste af dem alle ligge nu vel og . . . udstrakte paa Dynger af deres Konges Mordere . . .

GEVAR

Levede de endnu Biarke og Hialte, da du kom tilbage fra Fiorden? . . . 35

HOTHER

Bedekkede med Saar, uden Skiold og Hielm, stød de endnu som to høie Taarne, der true den

langt omkring dem sværmende Almue med deres
Fald . . Og var det kun faae, som dristede sig til at
komme dem nær . . Men jeg kunde høre det, især
paa min Hialtes Hug, at hans Arm begyndte at
5 blive mat . . de raabte endnu høit til hinanden, og
erindrede sig indbyrdes om Rolfs Dyder og hans
Død . .

GEVAR

Ved Odin, en god Konge er først lykkelig efter
10 sin Død . .

HOTHER

Rørende var det at see, hvorledes Rude under-
styttede sin Blarke, og snart bødede for ham med
sit Skiold, snart opmuntrede ham med Ord, naar
15 han begyndte at lade Armene synke . . den ædle
Rude, jeg kunde see, at en usædvanlig Ild rasede i
hendes fromme Øine, naar hun talte . . Ved min
Hialtes Fødder laae en død Skioldmøe som jeg ikke
kiendte . . Men Aluilde . . hende, som er saa be-
20 kiendt for Viisdom, Sægtmodighed, og især for det
mageløse Venskab med Rude . . hun anfaldt som
en rasende alle dem hun kunde overkomme, og
søgte, som det lod, kun at opirre en til at dræbe
sig . . Guderne veed, at om disse ædle faldt, er det
25 ikke min Skyld . . heller ikke Hiartvars . . Han har
ofte nok ladet dem tilraabe Fred og Venskab . .
Men dermed opirrer han dem kun . . Jeg raabte og
. . men jeg vilde ikke gaae nær, for ei at fortørne
min Hialte . . Han blev mig vaer, og saac smilende
30 til mig, uden at svare . . Himmel, og jeg troede at
finde Foragt i hans Smil . . Hvor bittert . . hvor
evig smerteligt var det mig, om min Hialte skulde
foragte mig i sin Død!

GEVAR

35 Foragte dig? . . Nei min Hother . . det udvortes
Skin kan opirre Helten, til at dræbe sin Ven . . til
at støde Sværdet i det Bryst, som var ham kiere,
end hans eget . . men til at foragte sin Ven, hører
hundrede Aars Overbeviisning . . den blinde Til-

bøielighed, som hastig kan falde ned til Foragt, for-
tiente aldrig Navn af Venskab . . og gjør han det,
da være det dig en fuldkommen Trøst, at du ikke
foragter dig selv . . Men det, som jeg vilde tale med
dig om . . Forundrer du dig ikke over den pludse-
lige Forandring hos din Raadgiver? . . I Nat endnu
lavede jeg alting til Flugt, og nu lader jeg Asmund
holde vore Folk i Beredskab til Landgang.

HOTHER

Jeg glemte at forundre mig derover, da jeg saae
dem, som i gaaer rustede sig til mange Aars Glæde,
nu ligge udstrakte . . døde.

GEVAR

Men Skulde er blant de døde, og dette retfær-
diggjør mine nye Hensigter. Hiartvar har nu ikke
det mindste Skin af Ret til den danske Throne, og
han er vist den sidste, som disse saa høit fornær-
mede vil adlyde . . Blarke, endskjønt nærmere og
elsket af sine Landsmænd, er intet uden Rudes
Mand . . om han er . . Du er Svanvides Sønesøn,
den næste Arving til Undersaatter, som vil tage
imod dig med Glæde, naar de høre dig nævne.
Mon nogen vil betænke sig et Øieblik paa at vælge
imellem Hiartvar og Hother? . .

HOTHER

Du smigrer mig? . . Men forlad mig! . . Jeg kan
ikke lukke Øiet i for saa indtagende Billeder . .
Skygger som Gevar viser mig . . det er sandt, det
overgik altid mit største Haab . . men et Kongerige
. . Danmark . . at deele med min Nanna . . det kan
fortiene Betragtninger, om det og var umueligt.

GEVAR

Og hvorfor umueligt? . . de faa overblevne ud-
mattede Svenske kan dog ikke forskrække dig? . .
Vore Normænd ere muntre og stærke og gaae i
ilden for deres Konge.

HOTHER

Hiartvar er ikke den Mand, som jeg kan frygte
for; men det Fiendskab, som var imellem Helge
og min Fader . . . det Had, som Rolf bar til Atisle . .

5

GEVAR

Det kan ikke veie op mod det Had, som de Dan-
ske maae bære til Hiartvar . . En ubekjendt . . en
utaknemmelig . . besmittet med sin og deres Kon-
ges Blod . . Før skulde de søge sig en Regent blant
10 Nithers Afkom . . Men . . skjønt de fleste maaskee
vil troc, at du har Decl i dette . . er det dog og be-
kijndt, hvor høit du er fornærmet; og desuden . .
her maae jeg sige dig det . . retfærdiggjør dit Navn
dig, og man vil ikke tiltænke dig noget uædelt . .
15 og desuden synges allerede om dine Bedrifter, ved
alle Gjestebude i Norden . . og desuden er du af
Dans Afkom . .

HOTHER

Jeg overlader mig til dig, min Fader . .

20

GEVAR

Gunde gjør dig allerede bekijndt blant de faa
Indbyggere, som denne Nat kan have levnet i Ley-
re. Asmund venter paa mit Vink, at sætte Folkene
i Land. Da skal du tale høit til Hiartvar; og væ
25 ham om han betænker sig paa at flye . .¹⁾ Vi ere
maaskee bemærkede . . Tiden vil lære det øvrige,
Hother . .

HOTHER

De leve! . . det er vore to Helte, som komme un-
30 derstyttede af deres Valkyrler . .²⁾ hvilket Syn! . .

GEVAR

Du vil ikke, at din Hjalte skal see dig!³⁾

¹⁾ Der høeres Tummel bag Scenen.

²⁾ Biacke og Hjalte kommer ind, Biacke understyttet af Rude og
35 Hjalte af Alvide. De ere uden Hielm og har kun et lille Stykke tilbage
af deres Skiold. For Resten vise de i alle deres Miner den sig nærmen-
de Dod.

³⁾ De gaae afstedes.

ANDET OPTRIN

BIARKE. HIALTE. RUDE OG ALUILDE

BIARKE

Vi flye dog ikke . . Men nogen Hvile, som du siger, kan være tienlig . . Jeg mærker . . Ha nu har jeg stor Lyst, at see Odin . . Siig mig Rude, kiere Hustrue, om du seer ham nogensteds!

RUDE

Min Biarke, vil du have Lykke at krige fremdeles, da løft dine Øine op til Himmelen, og giør dit Offer til den, som har Magten og Seieren i sin Vold! . . Du bliver bleeg . . du dør min Biarke . .

BIARKE

Men jeg har alligevel hævnnet mig skiellig paa dem . . der hialp hverken Skiold eller Brynie, hverken Hielm eller Krefth imod dette mit skarpe Sværd . . der laae omkring mig med døde Forrædere ligesom et høit stort Berg . . Mig tykkes, Hialte, at du giørde og lyst, hvor du foer frem . .

HIALTE

Jeg veed ingen Sted, hvor tappe og duelige Krigsmænd giørdes meer fornødne, end der, hvor jeg stod.

BIARKE

Saae du ham, den stærke Svenske, som hug saa dybt i mit Harnisk, igennem Fandseret, som det havde været Vox? . . Men jeg hug til ham med min Snertir, og kløvede ham lige ned i Bryst-Benet . . da flyede de andre Niddinger og turde ikke komme mig nær . . Men . . jeg veed ikke hvorledes det er, Hialte . . det bliver mørkt for mine Øine . . Jeg svimler . . laan mig din Arm, Rude!

RUDE

Hvad vil du? . .

BIARKE

Føer mig derhen, hvor min Herre faldt . . der . . ved hans Hoved . .¹⁾ Jeg føler . . at jeg dør . . mine

¹⁾ Hun fører ham hen til Hovedet af Rolfs Liig.

Knæe ryste . . og en Mathed . . som jeg før aldrig
 fornam . . Hold mig fast min Rude! . . Men jeg vil
 døe leende, som Agner døde . . thi jeg døer for min
 Konge . . dog at hævne ham . . at igiennemstøde
 5 Forræderens Hierte . . den Lyksalighed . . dertil
 var jeg ikke værdig . . den er en ædlere forbehol-
 den . . maaskee dig min Hialte . . men du bløder
 stærkere, end jeg . .

HIALTE

10 Og jeg kunde være i Valhal, førend du . . Men
 Blodet er varmt i mig endnu, og jeg føler ikke, at
 det formindskes . . Bitterhed . . Ha! . . en rasende
 Tanke, som opflammer min hele Siel, gjør, at jeg
 15 ikke føler det . .

BIARKE

Hold mig min Rude . . Her vil jeg døe ved min
 Herres Hoved . . men tag dig i Agt, at jeg ikke
 rører ham, naar jeg falder . . Ha! . . min Rude, jeg
 døer, men jeg døer som en ærlig Mand.

RUDE

20 Du døer som en Helt, min Biarke . . Alle, som
 hører det, skal misunde dig . . og mig, som du el-
 skede . . Efter tusinde Aar skal endnu de ungc Møer
 synge din Roes for deres Brudgomme, de unge
 25 Helte, naar de gaae i Kamp for deres Konge, og
 sige til dem: Fortien at døe, som Biarke døde . .

BIARKE

Og som Hialte . . Kom Hialte! . . Læg du dig ved
 din Herres Fødder! . . at naar de komme og rand-
 30 sage disse døde Ligg, enhver kan see, at vi har
 troelig tiend vor Herre og Konge . . det hindrer ik-
 ke, at Ravne og Ørne fortære siden vort Legeme,
 naar vi ellers døe, som oprigtige og tappe Krigs-
 mænd, paa Val-Stedet hos vor Konge . .

HIALTE

35 Ja ved min Herres Fødder . . Ha, ved Odin jeg
 fortien det ikke . .

ALUILDE

Ædle Hialte! . .

BIARKE

Min Rude! . . Beste Hustrue! . . Jeg forlader dig
 . . Men de kostbare Taarer, som du værdiger mig
 . . de gjøre mig det tungt, at forlade dig . . Tør dem
 af min Rude! . . Guderne ere hos dig . . Kan mine
 Been blive lagte hos Agners . . eller . . hos Rolfs . .¹⁾

RUDE

Død er han . . Den fortreffelige Mand . . den anden
 af de beste Mænd, som jeg overlever! . . i min
 første Ungdom! . . Alfader! . . Og paa den samme
 Dag, som Agner faldt . . Ulyksalige Dag! . . Biarke,
 min Biarke! . . nu er du ikke meer . . Jeg skal ikke
 tiere læse den ømmeste Siel, ikke den søde Melan-
 cholie, ikke dine Venners Dyder, og ikke fremme-
 des Modgang i disse Øine . . De ere lukkede . . for
 evig lukkede . . Heller skal jeg ikke hænge ved din
 Arm, og lokke hemmelige Dyder af dig . . og trette
 mod din elskværdige Stortalenhed, naar du talte
 om din Rude . . og hvem din Svoger var, og om
 Rolfs Ære . . Død, død er du . . Men jeg vil ikke be-
 klage dig . . det er ikke ved Taarer, at jeg skal for-
 tiene, at være Biarkes Enke . . Ha Hialte! . . har du
 Styrke endnu til at hævne din Ven? . .

ALULDE

Seer du ikke, at han arbejder med Døden? . .²⁾

HIALTE

Ja, ved min Herres Fødder sagde han, den beste
 Mand, at jeg skulde ligge . . Sagde han ikke det
 Rude? . . Men jeg vil ikke ligge ved min Herres
 Fødder? . .

HOTHER²⁾

Jeg kan ikke udstaae det længere Gevar.

RUDE

Hvad gjør dit Øie saa vildt, Hialte? . . dit Aasyn
 er grummere, end det var i Kampen.³⁾

¹⁾ Han falder om og dør.

²⁾ Hother, som den hele Tid, saavel som Gevar er blevet tilstede, siger dette bagerst paa Skuepladsen.

HIALTE

Ha, jeg betroede . . og nu raser denne Tanke i
mit Bryst . . Jeg ubesindige! . . at jeg skulde betroe
min Konges Liv i andres Hænder! . . og . . Himmel
5 . . til en, som ikke holdt sig det for en Skam, at
tiene en Forræder! . . Hother, Hother! . . Guderne
veed, at jeg intet uædelt kunde tænke om dig . .
Men nu har du gjort, at jeg er skyldig i min Kon-
ges Død . .

HOTHER¹⁾

Nei! . . Nei, min Hialte! . . ikke skyldig i din Kon-
ges Død . . ved alle heilige Guder ikke skyldig . .
du kunde ikke have forsvart Rolf bedre, end jeg
forsvarte ham . . Bebreid mig ikke, at jeg fulgtes
15 med en Forræder! . . Guderne har skiult de men-
neskelige Hierter for dig og for mig . .

HIALTE

Ha! . . min Ven! . . Man behøver kun at see den
oprigtige, for at troe ham . . Men du adspredede
20 en Taage fra mine Øine . . du glør mig det let at
døe . . Nu . . min Hother, nu . . har jeg fortient at
være din Ven . . saa læg mig ved Fødderne af min
Konge . .²⁾

HOTHER

25 Min Ven, min Ven! . . En Halv-Gud maatte ønske
sig Dødelighed, for at døe som Hialte . .

RUDE

Sønnesøn af Svanvide! . . thi Hialte har sagt mig
det . . Her ligger min Broder . . min Konge . . og
30 her min Mand . . de to ypperste og de to dydigste
Mænd i Norden . . Vær Vidne til min Ulyksalighed,
og lad den røre dig! . . Vær stolt deraf, at jeg for-
drer Hielp af Helges Fiende! . .

HOTHER

35 Ædleste Fyrstinde . . alt Fiendskab er forvilst . .

¹⁾ Han løber hen til Hialte og Gevar gaær.

²⁾ Hialte falder om i sin Vens Arme og døer. Hother bærer ham derpaa hen og lægger ham ved Fødderne af Rolf's Læg.

for evig forviist af mit Hierte . . men . . Jeg kan kun svare dig med Taarer . .

RUDE

Ingen Taarer Hother! . . Blod, Blod, Forrædere-
rens Blod, er det, som jeg fordrer af dig . . 5

HOTHER

Væ mig, at jeg skulde lade mig forlede til at svær-
ge Hiartvar Troeskab! . . Ak Rude! . . Jeg kan ikke.

RUDE

Du kan ikke . . den har du tilsoeret Troeskab, 10
som myrdede sin Konge . . den nedrigste af alle
Forrædere . . Vel! . . Jeg kiender dig nu, Vanslæg-
tede . . Søn af Hothbrod! . .

HOTHER

Din Sorrig gjør dig bitter, Fyrstinde . . Men jeg 15
vil give dig Tid til at undskyldte mig . . til at over-
vele, om man bør spøge med Løfter¹⁾.

RUDE

Nei Hother! . . du bør ikke spøge med dem . .
Men jeg har og gjort et Løfte, hvormed jeg ikke 20
vil spøge . . og det er, at jeg ikke vil undskyldte dig
. . ved Odin, ikke førend du toer dine Hænder i
Hiartvars Blod! . . HOTHER

Ha Gevar, Gevar! . . 25

RUDE

Rolf! . . ulyksalige Konge, er da ingen som vil
hævne din Død? . . Ingen paa Jorden? . .²⁾

ALULDE

Lader os flye min Rude! . . den Troeløse . . at de 30
i det mindste ikke drive Spot med vore Taarer! . .³⁾
eller forlad mig! . .

¹⁾ Viggo kommer hemmetighedsfuld ind, og seer sig nøje rundt om-
kring. Han bliver staaende bagerst paa Skuepladsen, uden at nogen
endnu bliver ham vaer. 35

²⁾ Viggo gaar nærmere og Alulde seer ham.

³⁾ Hun vil gaae, men bliver staaende ved Hjaltes Læg, saaledes at
hun vender Ryggen til Skuepladsen.

ROLF KRAGE

371

TREDIE OPTRIN

RUDE. ALUILDE. HOTHER. VIGGO

VIGGO

Hvorhen min Aluilde? . .

5 RUDE

Retfærdige Guder, det er Viggo . . og uden Saar! . .

VIGGO

Du vender mig Ryggen, min Aluilde? . .

ALUILDE¹⁾

10 Ikke krøb du i Skiul, ædle Hialte . . du frygtede ikke for at see et blot Sværd, men gik Døden frivillig i møde, for at hævne din Konge . . da du dog kunde have skiult dig, hos din troelovede Signe! . .

VIGGO

15 O i Guder, var min Marter ikke stor nok, at du og . . du og vil dræbe mig, min Aluilde? . .

ALUILDE

Rosen-Knoppen, naar den aabner sig en Foraars Morgen, er ikke saa smuk, som dine Saar, Hialte! . . du fikst dem for din Konge . . din Velgiører . . Omendskønt jeg veed dog ikke, at Rolf gav dig noget herligt Glenodie . . du lovede ikke, men du holdt . .

VIGGO

25 Jeg forstaaer dig . . men ved alt, hvad der er helligt . . endnu engang . . jeg besværges dig Aluilde, hør din Viggo, førend du fordømmer ham! . .

ALUILDE²⁾

30 Min Viggo? . . Har du glemst, at du var din Konges, og erindrer, at du er min? . . Forræder! . .

RUDE

Hør ham, Aluilde, førend du fordømmer ham!

HOTHER

Viggo en Forræder? . . Hvilken Ubillighed!

35 ¹⁾ Hun vender Viggo endnu Ryggen.

²⁾ Hun vender sig om til ham.

VIGGO¹⁾

Jeg vilde have spurgt dig, Hagbarth . . . men siden jeg finder dig her, vil jeg ikke spørge dig . . . du kan ikke være skyldig . . .

HOTHER

Saa sandt, du elsker Æren, ædle Viggo, jeg gjorde hvad jeg kunde, og burde . . .

ALUILDE

En formastelig Eed! . . . Ha! . . . saa sandt han elsker Livet, skulde du have sagt . . . Og, ved Odin, jeg havde troet dig.

VIGGO

Dersom jeg var mig nogen Feighed bevidst . . . eller maaskee, om det var ved Giestebudet i Gaar . . . da kunde dine Forhaanelser smerte mig, Aluilde! men nu . . . hør min Eed! . . . ved Rolfs . . . ved min døde Konges Ære . . . nu skal de smerte dig! . . .

ALUILDE

Og hvad vilde du vel sige til din Undskyldning?

VIGGO

Min Undskyldning har du forspildt . . . Jeg er saa stolt, som du²⁾.

RUDE

Himmel! . . . der kommer Forræderen . . . Han kommer . . . Hvorledes skal jeg udholde det, at see ham . . . besmittet med Rolfs med Biarkes Blod . . . og stolt af sin Ugierning? . . . Viggo, Viggo, er du troe . . . men nu er det for sildig for dig, at bevise det . . .

ALUILDE

Vær forsikkert, min Rude, at han kun venter paa at hylde sin ny Konge . . .

VIGGO

Det er min eneste Frygt, at han ikke vil antage mig i sin Tieneste.

ALUILDE

Ved Forrædernes Gud . . . om de har nogen . . .

¹⁾ Til Hother.

²⁾ Der blive hørt Piber eller anden sig til de Tider passende krigersk Musik.

troe mig, Viggo . . Jeg skal fornødre mig til at begiere det af ham. Om det skal koste mig et Knæfald, skal jeg frelse dit Liv! . .

VIGGO

5 Jeg takker dig . . Men jeg vil dog gaae noget tilside, at Hiartvar ikke lader mig dræbe, førend du har holdt din Eed . .¹⁾

ALULDE

At jeg nogentid har kundet elske ham! . . Ha lyk-
10 salige Signe!²⁾

RUDE

Skiul mig, Alulde! . .

FIERDE OPTRIN

RUDE. ALULDE. HOTHER. HIARTVAR, OG FØLGE

15 HIARTVAR³⁾

Jeg kan ikke undre mig over den Afskye du viser for mig, ædlest Fyrstinde . . den har Skin . . den har stort Skin af Billighed, men . .

RUDE

20 Frekke Rebel! . . Saa vidt har du dog vel ikke forglemt dig, at du endnu skulde vove, at fornærme mig med Undskyldninger!

HIARTVAR

Jeg havde forglemt Menneskeligheden, om du i
25 denne Tilstand kunde opirre mig . . Men jeg veed, at Rude, naar hun faaer Tid til Eftertanke, er vilis nok, til at undskylde mig selv . . og ædel nok til at beklage mig . .

RUDE

30 Der ligger din Konge Hiartvar . . og der ligger hans troe Svoger . . og den, som du seer ved hans Fødder, var bedre, tusinde gange bedre end du, om du og var uskyldig som dette Hierte⁴⁾.

1) Høi gaaer.

55 2) Hiartvar kommer med mange Drabantere, og Rude griber Alulde i Armen ligesom hun vilde skiule sig bag hende.

3) Til Rude.

4) Hun slaaer sig for Brystet.

HIARTVAR¹⁾

Himmel! . . hvor billig er din Forbittrelse! . . da jeg selv . . Ha i Guder! . . og Skulde! . . men hun er ikke meer . . og Rolf! . . men prægtigere Død kunde han ikke have ventet sig . . det er ikke af de ringeste, som ere faldne med ham, men af de mægtigste og ædleste . . hvilken Troeskab! . .

RUDE

Det Ord nævner du, og døer ikke af Skam? . .

HIARTVAR

Ha jeg var ikke hans Undersaat, Rude . . og jeg er din Konge.

RUDE

Retfærdige Guder, det hører I! . . Hiartvar . . en ubekendt, om han ikke havde myrdet sin Konge . . Han er nu Rudes . . Han hersker over Helges Datter . .

HIARTVAR

Jeg har soeret ved Freyer, at du ikke skal opirre mig! . . Men det tillader du mig dog, at beundre disses Troeskab! . . Jeg havde ikke saa troe en Mand . .²⁾ uden det skulde være Hagbarth.

HOTHER

Og hvorlænge regner du mig blant dine Mænd Hiartvar? . .

HIARTVAR

Ikke til Solen gaær ned over hine Bakker, Forvovne! . . Men jeg ønskede kun, at have den ringeste af disse i dit Sted . . dog de ere alle døde . . Ingen af dem har vildet overleve sin Konge . . Ingen . .

ALUILDE

Om jeg siger dig en, Hiartvar . . og en, som brænder efter at tjene dig?

HIARTVAR

Nævn ham Aluilde, og du viser mig den kostbareste Skat, som er paa Leyre!

¹⁾ Efter at han i en temmelig Pause har stirret paa dem.

²⁾ Han seer foragteligt til Hother.

ALUILDE

Men du skal tilsværge mig, at du skienker ham
Livet . .

HIARTVAR

5 Ved mine beskiermende Guder, han skal være
iblant mine ypperste Mænd! . . Hvem er det?

Viggo.

ALUILDE

HIARTVAR

10 Viggo? . . det kan ikke være . . Himmell! . . Han,
som gav Skulde sit Bane-Saar? . . Men jeg har soe-
ret . . og desuden er han endnu den troeste af de
Kiemper, som vogtede Rolf . .

ALUILDE¹⁾

15 Skulde det være mueligt? . .

HIARTVAR

Men jeg har tilsoeret dig det, Aluilde, og jeg skal
ikke bryde min Eed . . Man kalde ham! . .²⁾ Imid-
lertid Flagbarth . . der mumles overalt om en Ho-
ther . . Kan du ikke give mig nogen Oplysning der-
om? . .

HOTHER

Ingen kan oplyse dig bedre derom, end just jeg,
25 Hiartvar . .

HIARTVAR

Du kan dog ikke vilde tilegne dig dette Navn . .
Hothbrods Søn, havde ingen dødeligere Fiende
end Rolf, og du var en af hans troe Tienere . .

HOTHER

30 Og jeg siger dig, at Hothbrods Søn havde døde-
ligere Fiender, end Rolf . . den Utaknemmelige . .
Forræderen og den krybende Morder, de ere Ho-
thers verste Fiender³⁾.

HIARTVAR

35 Jeg foragter at trættes med dig, forvovne Frem-
mede . . dog jeg vil endnu give dig et Valg . . der

¹⁾ Forundret.

²⁾ En af Hiartvars Følge gaaer.

³⁾ Gevær kommer.

seer jeg din vilse Raadgiver Gevar . . Overlæg med ham, om du heller vil døe, som Hagbarth, eller som Hother . . Men betænk dig ikke længe . . Jeg maatte ellers vælge for dig¹⁾.

HOTHER

Du skal have min Beslutning, førend du venter den²⁾.

ALULDE

Der er den værdige overblevne, Hiartvar, som du lovede mig at skaane . .³⁾ Ha! . . Jeg maatte døe⁴⁾ af Blusel!

FEMTE OPTRIN

DE FØRRIGE. VIGGO

HIARTVAR

Kom nærmere Viggo . . Vi vil forglemme denne Nat . . Alulde siger, at du vil tiene mig.

VIGGO

Jeg begjerte af Alulde, at hun vilde sige det.

RUDE

Ha! . . Viggo er en Forræder . .

HIARTVAR

Man give mig et Sværd! . . .⁴⁾ Tag dette, og brug det for mig, som du brugte det forrige for Rolf . .

VIGGO

Saaledes plejede ikke Rolf at give sine Tienere Verje i Hænderne.

HIARTVAR⁵⁾

Sværg da Viggo! . .

VIGGO

Værer Vidner I alvidende Guder, som hører Løfter! . . Værer Vidner I Kongernes Beskiermere! . .

¹⁾ Viggo kommer ubevæbnet.

²⁾ Hother gaar afsides og taler sagte med Gevar.

³⁾ Afsides.

⁴⁾ En bringer Hiartvar et Sværd, og han rekker Viggo Odden deraf.

⁵⁾ Han rekker Viggo Høftet. Denne tager derimod, og holder det høit i Veiret.

Værer Vidner I som elske Dans Afkom, at Viggo holder sit Løfte! . .¹⁾ døe Forræder! . .

HIARTVAR

Ha! . . Død! . . min rette Løn! . .²⁾

5

ALUILDE

Helt! . . sande Helt! . . Viggo! min Viggo! . . kan du tilgive din Aluilde? . .

VIGGO

Efterat denne Utaknemmelige dræbte Roif, er al Mistanke grundet . . Lev vel udvalgteste Brud, og tænk undertiden paa din Viggo . . Ha støder kun . . hugger! . . jeg leer af min Død . . Jeg har hævnnet min Konge . . og hos ham vil jeg falde . .³⁾.

SIETTE OFTRIN

15

RUDE OG ALUILDE

ALUILDE⁴⁾

Jeg kunde giøre dig . . dig, som jeg kiendte . . saa grusom en Fornærmelse! . . og nu er du død min Viggo . .

20

RUDE⁵⁾

Ædle Viggo! . . Lad mine Taarer . . Lad Rudes Taarer være dig en Belønning for din Troeskab! . .

ALUILDE⁶⁾

Jeg er lykkelig, som du min Rude . . Men hvilken Lyksalighed! . .

25

RUDE

Den er os kostbar . . men lad os ikke misunde de faldne Helte deres Ære . .⁷⁾.

¹⁾ Han stikker Hiartvar ihjel.

²⁾ Hiartvar dør. Imidlertid falde alle Hiartvars Drabanters ind paa Viggo. Hother springer ham til Hielp. Gevar klapper i Hænderne. Derpaa kommer en Deel Norske Kiemper og Danske bevæbnede Borgere ind og angribe de Svenske.

³⁾ Viggo dør og falder tæt hos Rofs Liig . . Imidlertid fordrive Hother og Gevar, med de Danske og Norske, Hiartvars Kiemper ud af Skuepladsen, saa at ingen bliver tilbage uden Rude og Aluilde, hvilke nogenstid taase stirre paa Viggos Liig.

⁴⁾ Hun falder paa Knæ ved Siden af Viggos Liig, løfter hans ene Haand op og kysser den.

⁵⁾ Hun tager hans anden Haand, og trykker den op til sit Bryst.

⁶⁾ I det hun staaer op.

⁷⁾ Hother og Gevar komme tilbage med de Norske og Danske.

SIDSTE OPTRIN

DE FORRIGE. HOTHER. GEVAR. DANSKE BEVÆBNEDE
BORGERE. NORSKE KIEMPER

GEVAR¹⁾

De flye til Skibene . . Lad dem flye! . . de har
adlydt deres Konge, og vi vil ikke besmitte os med
deres Blod.

HOTHER²⁾

Ædle Rude, du er hævnnet . . og de Danske for-
dre dig til Dronning. RUBE 10

Nei Hother . . Nedtrykt og træt af Ulykker, som
jeg er, vilde jeg være for svag til at sørge for utal-
liges Vel . . Rolfs og Biarkes og de mange stolte
Kiempers Død er hævnnet . . det er mig nok . . Jeg 15
vil tilbringe de faa Dage, som jeg kan have tilovers
i Rolighed . . Hersk du over de Danske, som Rolf,
og vær lykksaligere end han! . . Borgere af Leyre!
. . Det er Hother, Svanvides Hadding-Dotters Søn-
ne-Søn . . 20

DANSKE BORGERE

Længc leve Hother! . . Hersk som Rolf, og vær
lykkeligere end han.

GEVAR

Og fra nu af er han eders Konge, tapre Nor- 25
mænd.

NORMÆND

Lev længe du vakkre Fyrste, og vær vor Fader,
som Gevar var det! 30

HOTHER

To Kongeriger er en stor, men en farlig Gave af
Alfader . . Man bør ikke takke ham derfor, uden
ved at gjøre sig værdig dertil . . Og Eder, som ere
store nok til at bortgive Sceptere . . Eder vil jeg
stræbe at bevise min Taknemmelighed for den Til- 35
lid I bære til mig, skjønt mine Aar kun ere faae, og
de Pligter ere mange og vigtige, som I skienkte mig
. . Jeg tager en Krone af Dine Hænder, ædleste

¹⁾ Ved Indgangen af Skuepladsen.

²⁾ Til Rude.

Fyrstinde, og en af Dine, viise Gevar . . men Eders
Ønsker skal være min Rettesnoer.

RUDE

Danmarks Lyksalighed var Rolfs eneste Ønske,
og det er mit . . .

GEVAR

Og hvem skulde Gevar elske højere, end sine
Nordmænd? . . .

HOTHER¹⁾

¹⁰ Hører det da i Guder, som bærer Omsorg for
Norden; og du Alfader vær Vidne til Hothers Løf-
te! Før briste mit Hierte, førend det ønsker noget
ivrigere, end mine Undersaatters Vel! . .

GEVAR

¹⁵ Alviise Jordens Bestyrer! . . saaledes vender du
Jammer til Fryd, og Ødeleggelse til nye Styrke for
det Land, som du elsker . . Evig være Dans Afkom!
. . Evlg . . thi jeg seer det . . skal Skiold-Ungernes
og deres Undersaatters Lyksalighed være! . . Deres
²⁰ og Dydens Fiender skal aldrig undertrykke dem . .
Aldrig saa dybt, at de ikke reise sig igien, som Stor-
men reiser sig . . som det mægtige Veir fra Norden
. . Og i de sidste Tider . . thi langt, langt aabnes mig
glade Udsigter . . I de sidste Tider skal man sige
²⁵ om den, der sidder paa Dans Sæde: See skal man
sige: Han er lykkeligere end Skiold, og bedre end
Rolf Krage!

¹⁾ Han løfter Hænderne op mod Himmelen.

ANMÆRKNINGER

HØTHING heed Agners Sværd . . I de Tider var det brugeligt at Kiemperne gav deres Sværd besynderlige Tilnavne . . Det samme lagttages om SKREP, LYSSING, SNERTIR og MIMMINO. MUNKER SOM EINHERRIARNE, NAAR DE GAAR TIL BOKDS I VALHAL. EINHERRIAR blev de kaldte, som faldt i Krigen, hvilke ODIN som sine kiere Børn forflyttede til Valhalla og Vingolf. Man gjorde Ofringer til dem efter deres Død. Deres Forretninger i Valhal bestod efter EDDÆ Vidnesbyrd daglig i at kiempe mod hinanden, og derpaa naar det var Tid at spise, at ride til ODINS Hof. Der fik de Flesk af det Vild-Sviin SRKIMNER, hvilket daglig blev kogt og om Aftenen var lige heelt igien. Deres Drikke var Øl og Miød, der flød ned af en Geeds Bryster, som aar Blæde af det Træ LERADR kaldet. ODIN alene drak Viin. VALHAL var følgelig deres Bolig efter Døden, der døde salige efter ODINS Religion, det er paa en voldsom Msade . . det laae i ASGAARD (efter nogles Meening en Stad i SCYTHIEN ved den Flod TANAIIS, efter andres TROYA, og efter andres ASKEBORG eller ASCANENBORG i Tydskland) det beskrives i EDDA, som en overmaade høi Sal, hvis Tag bestod af gyldene Skiolde . . Denne Lyksalighed varede til RAGNAROKK Gudernes Tusmørke eller Verdens Undergang, da EINHERRIARNE blev forflyttede til GIMLE, for der at være evig lyksalige . . Det VALHAL imodsatte Sted, eller de fordømtes Boelig indtil Verdens Undergang, kalder den gamle nordiske Fabel-Lære NIFLSHEIM, hvorfra de siden blev forflyttede til NASTROND eller Helvede . .

ODIN var Gud for Krigen og de Danskes besynderlige Skyts-Gud. Han kaldtes efter EDDÆ Vidnesbyrd VALFAUDR, fordi alle de vare hans kiere Børn, der døde i Krig.

VALKYRIER var Jomfruer i Valhal. Den gamle Fabel-Lære tillægger dem to Forretninger, den ene at de skienkede i for Einheriarne; den anden, at de reed til alle Feldslag, og beskikkede dem der skulde døe. De første var i Fallet fiorten; de sidste var ligesom PARCERNE tre, GUDE, ROTA og SKULDA. Flere saadanne findes i Sæmunds Edda, der kaldes Valkyrier, og beskrives deraf, at de fare igiennem Luften og over Havet med Svane-Vinger. Saaledes var Kong ETGLIMI Døtter ved Navn BAVA, og Kong HAUGNI Døtter SIGTRUN.

FREYA eller FRIGGA, ODINS Hustrue, var tilstede i store Felt-Slag og fik andeel af de slagne til Bytte, men var besynderlig en Gudinde for Kierlighed.

LEYRE var Hoved-Staden i Danmark.

SKULDE VAR MEGET BEGIERLIG EFTER DEN ÆRR AT FVLDE BROGERNE FOR FYRSTERNE I DAG. Denne Forretning at skienke besynderlig for Kongen og Kongens Mænd holdt man i gamle Dage for meget anseelig og ærværdig. Kong FRODE den Fre-